

Juraj Hrženjak istaknuti je pravni stručnjak za lokalnu i regionalnu samoupravu, autor nekoliko [knjiga](#)

, [koautorskih djela](#)

i [članaka](#)

, antifašistički borac, prvi glavni i odgovorni urednik »Glasa antifašista demokratske Hrvatske« te predsjednik Savjeta antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske. Nije povjesničar, pa svoja viđenja u knjizi ne ispisuje u svojstvu nekog historičara, već kao svjedok i kao pojedinac koji u sebi cijelog života nosi sjećanja na vrijeme i događaje onakve kakvi su tada bili. Knjiga je, u stvari, monolog; ispovijest čovjeka koji je doživio apokaliptičku sliku ratnog stradanja. Đuka je pristupio jednom novom aspektu poimanja Narodnooslobodilačkog pokreta koji se može u potpunosti poistovjetiti sa osobama i događajima neposrednih aktera ih zbivanja, nastojeći da u šaroliku mrežu ratnog vihora zahvati i komadić života osobne naravi prepleten monologom i meditacijama i osjećajima prema svojoj supruzi s kojom je zajedno otišao u partizanske jedinice.

Autor je knjigu posvetio pokojnoj supruzi Janji Hrženjak, rođenoj Krajnović– Anjuti, djeci i unucima.

»Po glavnoj junakinji iz filma Pastir Kostja, ja sam Janju nazvao Anjutom. Naša socijalna osjetljivost, karakter našeg društva, naši interesi i zajednička opasnost od fašizma, sve je to na nas djelovalo, svrstavajući nas u redove boraca za demokratska prava, među antifašiste«, piše autor, među ostalim, u svojoj knjizi.

Anjuta i Đuka zajedno su se obreli među ličke partizane. Autor u knjizi daje presjek događaja, osvjetljen individualnom ocjenom i iznoseći na način koji nije suhoparan, hladan i uzdržan. Naprotiv. Razmišljanja su subjektivna, a zapažanja osjećajna. Autor je nastojao sva zbivanja prikazati onakva kako su se u to vrijeme događala, gledano ondašnjim očima, pri čemu je iznosio ne samo vrline, nego i mane partizanskog pokreta, dvojbe koje su tražile promišljanje i »pogled unaprijed«. Prikazuje stvaranje i razvoj jedinica NOB-e, autentično govori i o vojnim i političkim događajima koji su se odigrali, opisujući brojne detalje koji zorno pokazuju kako su na prostoru partizanskih jedinica kojima je pripadao, nastajala i razvijala se politička i vojna komponenta Narodnooslobodilačkog pokreta.

Živo, sa pretenzijom literarne dramatike, autor bilježi sjetno, primjerice: »Tisuću devetsto i devedeset treća jesen na prostoru ´Medačkog džepa´ zaudara opet na ljudske leševe, a još ni oni iz 1941. godine nisu istrunuli... Pustoš. Sve je pusto i opustjelo. I proljeće i ljeto i jesen! Nema više tvogeg Čitluka, Anjuto moja! Otišao je u povijest. Da je postojao Čitluk (Lički) do 1993. godine, buduća pokoljenja će znati po spomeniku u Kruškovači, premda je razbijen, i po ploči na ruševini osnovne škole, posvećenoj tebi. Na njoj su imena, od ustaša pobijenih stanovnika Čitluka – 1941. godine. Među njima su i tvoj otac i stric, Ilija i Mijan Krajnović. Možda netko u budućnosti shvati da je tu bilo naselje i po mramornoj ploči ´Janjina Kamenica´ ili po imenima na čitlučkom groblju. Za pobijene stanovnike Čitluka, Divosela... 1993. godine, svjedočit će samo kosti rasute po negdašnjim kućištima. Njima nije imao tko podići nadgrobni spomenik«.

Čitalačka publika, koja malo poznaje prošlost, upoznat će se u ovoj knjizi s detaljima iz povijesti, uzrocima i posljedicama po razvitak društva iz vremena Narodnooslobodilačke borbe na zasadama antifašizma, demokracije i slobode.

Uz autorovo dopuštenje, knjiga je dostupna i na internetu u PDF formatu a možete ju skinuti ako

kliknete na:

[Juraj Hrženjak - Anjuta](#)

Riječ autora Sjećanja i dnevničke zapise iz II. svjetskog rata namjeravao sam, ako ostanem živ, objaviti odmah po završetku rata. Rat je završio, a ja ipak nisam objavio svoje bilješke. Poslovi koje sam morao obavljati bili su toliko složeni da sam im morao posvetiti sve svoje vrijeme.

Nakon 1950. godine, nagovarali su me neki ratni drugovi i prijatelji da objavim svoj »ratni dnevnik«. Premda sam u poslijeratnom razdoblju napisao dosta članaka i knjiga, nije ostalo vremena za objavljivanje ratnih memoara. Međutim, zbivanja u zadnjem desetljeću XX. Stoljeća ponukala su me da opet zavirim u svoja ratna sjećanja i dnevničke zapise. Dao sam ih na čitanje mladim ljudima, koji su tekst pročitali, predložili su mi da ga bez oklijevanja – objavim. Najzad, i moja mi dob nalaže da više ne oklijevam!

Sjećanjima i dnevničkim zapisima iz vremena prije i u toku II. svjetskog rata, pridodao sam nešto bilješki iz poslijeratnog obiteljskog života. Nažalost, time knjiga nije bila završena. Tužan kraj moje knjige označava prilog: »Tragičan epilog« uskrslog ustaštva. Ako čovjek, kad mu u ruke dođe moja knjiga, bude osjetio njenu poruku da se zlo Jasenovca, Dotrščine, Jadovnog, Vukovara i drugih stratišta širom Hrvatske ne smije ponoviti, onda, bez obzira što pojedinci zatrovanog srca i uma opravdavaju i šire mržnju prema drugima i drugačijima, oni neće uspjeti pogasiti vrijednosti za koje su dali živote i svoje zdravlje, borci i branitelji za slobodu hrvatskih građana.